

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo - akcyjnej w R.

przy uczestnictwie L. Spółki Akcyjnej w W.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. oddala wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej

pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 2 marca 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na jej oczywistą zasadność oraz na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że obie te przesłanki, w ujęciu skarżącej, częściowo pokrywają się ze sobą. Te same kwestie wskazuje ona jako źródło oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jak również jako podstawę występowania w niej istotnych zagadnień prawnych. Sprawia to, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawiera wewnętrzną sprzeczność. Biorąc pod uwagę utrwalony w orzecznictwie sposób rozumienia obu tych przesłanek, o którym szczegółowo mowa niżej, nie ulega wątpliwości, że ta sama kwestia nie może stanowić źródła zagadnienia o problemowym i niejasnym charakterze, zarazem zaś – podstawę ewidentnej zasadności skargi kasacyjnej, możliwej do stwierdzenia bez prowadzenia bardziej złożonych rozumowań.

Niezależnie od tego żadna ze wskazanych przesłanek nie występuje w sprawie osobno.

Jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności

przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Zgodnie natomiast z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na tę przesłankę polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Problemy przedstawione przez skarżącego nie odpowiadają temu pojęciu.

Po pierwsze zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego w postępowaniu o wpis stanowił już jak dotąd przedmiot obszernych wyjaśnień w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym stosunkowo precyzyjnie określono granice badania okoliczności sprawy w tym typie postępowania. Na gruncie sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną, poprawność założeń przyjętych w tym zakresie przez Sąd pierwszej instancji została pozytywnie zweryfikowana przez Sąd Okręgowy w postępowaniu apelacyjnym. Przyjęte rozumowanie jest spójne i logiczne, nie ujawniając jakichkolwiek zagadnień o wątpliwym czy problemowym charakterze, które wymagałyby uzupełnienia dotychczasowych poglądów co do wykładni art. 626<sup>8</sup> § 2 k.p.c. Z tego powodu nie można stwierdzić, by kwestie wskazane przez skarżącą jako zagadnienia (i) oraz (ii.2.) odpowiadały przesłance z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., w zakresie tym bowiem nie zachodzi potrzeba wypowiedzi Sądu Najwyższego, mogącej w istotnym stopniu przyczynić się do rozwoju prawa.

Po drugie, nie ulega wątpliwości, że prawidłowość powołania organów osoby prawnej może mieć wpływ na ważność i skuteczność czynności prawnych, których osoba ta jest stroną. W konsekwencji, nie można uznać, by zagadnienie (ii), ograniczające się do sformułowania tego pytania, było w jakimkolwiek stopniu

problemowe czy niejasne, odpowiadające pojęciu istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Oddalając zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy miał na względzie fakt, że uczestnik nie dostrzegł, iż skarga kasacyjna dotknięta jest wadą powodującą odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, lecz wnioskował o jej oddalenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, nie publ.).